

EMİNİST TAHAYYÜL
akademik arařtırmalar dergisi

Feminist Felsefe

Fulden İbrahimhakkıoğlu, Gülben Salman, Toros Güneş Esgün

Feminist Tahayyül, 7(1): 1-9.
(Sunuř)

ISSN 2777-8071

feministtahayyül
047 719 55 847 328

Feminist Felsefe

Fulden İbrahimhakkıoğlu, Gülben Salman, Toros Güneş Esgün

Feminist felsefe bugün yalnızca felsefenin geçmişte dışladıklarını görünür kılma meselesiyle değil; bilginin nasıl üretildiği, şiddetin nasıl bilindiği ya da bilinmediği, bedenlerin ve zamanın hangi rejimler altında şekillendiği ve bütün bunların nasıl başka türlü kavranabileceğiyle yakından ilgilidir. Feminist Tahayyül'ün "Feminist Felsefe" başlıklı bu sayısı, feminist felsefeyi tamamlanmış bir alan ya da sabit bir kanon olarak değil, güncel sorunlar etrafında yeniden biçimlenen bir düşünme ufku olarak ele alıyor.

Bu sayı feminist felsefenin dünü, bugünü ve yarını arasında doğrusal bir anlatı kurmak yerine, bu zamanların birbirine dolandığı, çakıştığı ve kimi zaman çatıştığı bir çerçeve açmayı amaçlıyor. Feminist felsefe bu dosyada hem felsefi geleneklerle süren bir hesaplaşma hem de bugünün politik ve epistemik krizlerine verilen yanıtlar üzerinden ele alınıyor.

Sayıyı hazırlayan editörler olarak farklı üniversitelerden, farklı felsefi geleneklerden ve farklı akademik deneyimlerden geliyoruz. Feminist felsefenin tek bir dili, yöntemi ya da hattı olmadığını, tam tersine bu çoğulluk sayesinde hareket hâlinde kaldığını düşünüyoruz. Bu teorik sayıyı hazırlarken amacımız feminist felsefe üzerine çalışanlar için uzun süre başvurulabilecek bir kaynak oluşturmak kadar, bu alanla yeni temas edenler için de feminist felsefenin bugününe dair anlamlı bir kesit sunmaktı. Elbette bu sayı, feminist felsefenin bütün meselelerini kapsama iddiası taşımıyor; bunun yerine, güncel tartışmalar etrafında yoğunlaşmayı, bazı soruları özellikle öne çıkarmayı ve bazılarını da bilinçli olarak muğlak bırakmayı tercih ediyor. Bu tercih feminist felsefeyi kapalı bir bütün olarak değil, hâlâ birlikte kurulan bir düşünme yordamı olarak ele alma ısrarımızdan kaynaklanıyor. Felsefedeki çeşitli ekollerin de feminist felsefe açısından yorumlanmasını hedeflemiş olan bu sayı, fenomenolojiden eleştirel kurama, analitik felsefeden yapısöküme kadar farklı felsefi

yönelimlerin feminizmle buluştuğu veya buluşturulabileceği noktaları da sorguluyor. Böylelikle “feminist felsefe”nin kendi nelığinin, amacının, yöntemsel ve dilsel konulardaki özgünlüğünün de sorgulaması için alan açmaya davet ediyor.

Sadece feminist felsefe kanonu içinde görülen düşünürlerin, çalışmaların, kavramların ve problem alanlarının irdelenmesi değil, aynı zamanda bu zamana kadar felsefe alanında toplumsal cinsiyet perspektifinden daha önce ele alınmamış veya nadiren ele alınmış temaların ve problemlerin de feminist perspektifle sökülmesi ve/veya yeniden örülmesini amaçlayarak yazdığımız makale çağrımıza yanıt veren çok sayıda yazı arasından hakem değerlendirmesinden geçen araştırma makalelerinin bir çoğunda karşımıza çıkan bilgi ve bilmeme meselesi, bu sayının temel uğraklarından birini oluşturuyor. Sayının ilk makalesi olan “İlişkisel Sayılabilirlik ve Ontik Eksiltme: Epistemik Adaletsizlikten Süreç Ontolojisine” isimli yazısında Toprak Karaosmanoğlu, epistemik adaletsizlik ve susturmayı tekil yanlışlar olarak değil, Whiteheadyen süreç ontolojisi çerçevesinde ortak dünyanın ontik yoğunluğunu azaltan örüntüsel bir daralma olarak kavramsallaştırmayı öneriyor. Karaosmanoğlu’na göre dışlama pratikleri, sözün talep olarak tanınmasını, bedenlerin görünürlük kazanmasını ve deneyimlerin devralınabilir izler üretmesini engelleyerek ilişkisel sayılabilirliği zayıflatır. Bu durum, mikro düzeydeki oluşların makro toplumsal örüntülere aktarımını sekteye uğratar ve kamusal sürekliliği kırar. Çözüm olarak Karaosmanoğlu, adaleti yeniden düşünmeye davet ediyor. Bu bağlamda adaletin tekil doğruların dile getirilmesinden ziyade, sözün sayılabildiği sahnenin sürekliliğini onaran süreçsel bir ölçüt olarak düşünülmesi gerektiğini iddia ediyor. Kesişimsel güç ilişkileri alım eşiklerini farklı biçimlerde yükseltirken, bakım politikası tanıklığın devralınmasını sağlayan kurucu bir aktarım düzeni olarak öne çıkar. Böylece adalet, yarayı kapatan değil, yarayı sözün ve birlikte-oluşun yeniden başlayabildiği bir eşiğe dönüştürerek, onarıcı bir dönüşüm süreci olarak tanımlanabilir hale gelecektir.

İlkay Özküraplı’nın “Konumlu Bilmemenin Feminist Epistemolojisine Doğru: Erkek Özneler Erkek Şiddetini Nasıl ve Neden Bilmezler?” başlıklı makalesi ise erkek şiddetinin

mağdurlar için gündelik ve bedensel bir bilgi rejimi oluştururken, erkek özneler için nasıl sistematik bir bilmeme düzeniyle çevrelendiğini tartışıyor. Çalışma, odağını mağdurların bilmemesine değil, ayrıcalıklı erkek öznenin bilmemesine çevirerek epistemik başarısızlığı etik ve politik bir sorun olarak yeniden ele alıyor. Donna Haraway'ın konumlu bilgi kavrayışından hareketle geliştirilen “konumlu bilmeme” önerisi, erkek şiddetinin yalnızca deneyimlenen değil aynı zamanda aktif olarak görmezden gelinen, sorumluluğu ertelenen ve söylemsel olarak silinen bir toplumsal gerçeklik olduğunu gösteriyor. Böylece makale, erkek şiddetinin bilgisinin yalnızca mağdurların tanıklığında değil, erkek öznelerin kurduğu mesafe, yarılma ve inkâr pratiklerinde de üretildiğini ortaya koyarak feminist epistemolojiyi ayrıcalıklı öznelerin etik dönüşümünü talep eden müdahaleci bir zemin olarak yeniden konumlandırıyor.

Elif Duran, “Anlaşılabilirlik Eşiği ve Dişil Sentaks: Dil Oyunları Üzerinden Feminist Bir Gerekçeleştirme” başlıklı makalesinde Wittgenstein’in anlamı kullanımda temellendiren yaklaşımını Irigaray’ın *fallogosantrizm* eleştirisiyle birlikte okuyarak dişil sentaks açısından dile içkin olan normatifliğin nasıl işlediği ve ne anlama geldiği sorularına odaklanıyor. Irigaray’ın *parler-femme* kavramı sözcük düzeyinde nötrleştirme olarak değil, hitabı ve ilişkiselliği görünür kılan, ikilikleri işlevsel olarak çaprazlayan ve bedensel-duygulanımsal deneyime gerekçe statüsü tanıyan asgari kurallar kümesi olarak yorumlanırken, mimesis ise kurumsal dilin içinden, kontrollü sapmalarla içeriden müdahaleyi mümkün kılan işletilebilir bir teknik olarak yeniden formüle ediliyor. Makale böylece “alternatif bir simgeseli örme” çabasının dilin yeni bir kavranışı ile feminist felsefede ve normatif ve politik düzeylerde nasıl işleyebileceğini gösteriyor.

Özgür Uçar, “Feminist Öznenin Krizi: Bağlamsal ve Etkileşimsel Bir Evrensellik Arayışı” isimli makalesinde feminizmin evrensellik ile tikellik arasındaki kurucu geriliminden kaynaklanan özne krizini Seyla Benhabib ve Chandra Talpade Mohanty’nin yaklaşımlarını karşılaştırmalı biçimde ele alarak tartışmaya açıyor. Uçar’a göre Benhabib’in etkileşimsel evrenselliği, feminist siyasete etik ve normatif bir gerekçeleştirme sunarken, Mohanty bu

çerçevenin kolonyal, tarihsel ve maddi güç ilişkilerini yeterince hesaba katmadığını gösterir. Makale, yalnızca diyaloga dayalı evrenselci modellerin maddi eşitsizlikleri görünmez kıldığını, buna karşılık salt tikelci yaklaşımların da ortak bir politik faillik üretmekte zorlandığını savunurken, bu iki hattı birlikte düşünerek “bağlamsal-etkileşimsel evrensellik” kavramını geliştirmeyi öneriyor. Uçar’a göre böylece feminist özne hem normatif olarak gerekçelendirilebilir bir zemini hem de tarihsel-maddi olarak konumlanmış, diyalog ve direnişi birlikte içeren kolektif bir fail olarak yeniden kavramsallaştırılır hale gelme imkânını bulabilecektir.

Beden, özne ve politika arasındaki ilişkiler ise feminist felsefenin bugün taşıdığı en verimli gerilimlerden birini açığa çıkarıyor. Nur Meç’in “Göçebe Özne mi, Uçucu Beden mi? Braidotti ve Grosz’un Feminist Bedenlenme Kuramlarında Özneleşme” başlıklı makalesi, Rosi Braidotti ve Elizabeth Grosz’un Deleuzyen feminizmle kurdukları ilişkileri karşılaştırmalı olarak ele alırken, feminist politikanın yönelimine dair daha temel bir soruyu gündeme getiriyor: Feminist mücadele, şimdide kurulan bedenli öznellikleri stratejik olarak güçlendirmeyi mi hedeflemeli, yoksa henüz-olmayan, oluş hâlindeki bedenlenme biçimlerine doğru bir kaçış çizgisi mi açmalı? Makale bu ayrımın yalnızca kavramsal bir nüans değil, feminist politikanın zaman kipine dair bir anlaşmazlık olduğunu gösteriyor. Braidotti’nin göçebe öznesi, tarihsel olarak bedensizleştirilmiş kadın öznelliğini stratejik olarak yeniden kurmayı önerirken, Grosz’un uçucu beden kavrayışı öznenin kendisini aşan, geleceğe açık oluş siyasetine yaslanır. Böylece çalışma feminist teoride bedenin yalnızca temsil edilen bir varlık değil, politik tahayyülleri zamansal olarak yönlendiren üretken bir güç olduğunu ortaya koyarak, feminist politikanın hem şimdiyle hem de henüz-belirlenmemiş olanla kurduğu ilişkiyi yeniden düşünmeye davet ediyor.

Duygu Onay Çöker, bu sayının son makalesinde Adriana Cavarero’nun antik metinlerdeki kadın figürlerinin “bağlamından çalma” yöntemiyle yeniden okumasını, Aslı Alpar’ın dijital karikatürlerindeki feminist görsel dil ile birlikte düşünerek beden ve ilişkisel öznellik ekseninde feminist direniş stratejilerini tartışmaya açıyor. Cavarero’nun Batı felsefesinin

soyut, evrensel ve eril özne anlayışına karşı, bedenli, tekil ve anlatısal bir öznellik anlayışını, Penelope ve Trakyalı kadın hizmetçi figürlerini, edilgen temsiller olmaktan çıkararak nasıl bedensel bilgiye, ironiye ve direnişe dayalı etkin özneler olarak yeniden kavramsallaştırıldığını hatırlatıyor. Caverero'nun düşünce hattını Türkiye'den bir sanatçı ile beraber okumayı önererek, Aslı Alpar'ın idealize edilmemiş, gündelik deneyimden beslenen figürlerinin mizah ve görselliği nasıl politik bir müdahaleye dönüştürdüğünü tartışıyor. Onay Çöker'e göre hem Cavarero'nun hem de Alpar'ın figürleri, alımlayıcıyı pasif bir izleyici olmaktan çıkarıp etik bir tanıklığa davet eder. Böylece makale, antik metinlerden dijital karikatüre uzanan bir hatta feminist öznelliğin kolektif, ilişkisel ve dönüştürücü bir politik eylem olarak nasıl kurulduğunu ortaya koyar.

Bu sayıda ayrıca Bonnie Mann'in ilk kez 2012 yılında yayımlanan ve zamanla akademik bağlamların ötesine taşarak farklı okur toplulukları arasında dolaşıma giren "Tekinsizler, Flörtözler, Kahramanlar ve Müttefikler: Erkekler ve Cinsel Taciz Üzerine Dört Tez" başlıklı makalesinin Türkçe çevirisine yer veriyoruz. Ayça Aydın, Beste Tahmaz ve Efraim Çınar tarafından çevrilen metin, feminist fenomenolojinin cinsel tacizi deneyim, zamansallık ve yönelimsellik eksenlerinde nasıl ele alabileceğine dair güçlü bir örnek sunuyor. Mann, cinsel tacizi yalnızca hukuki ya da niyet merkezli kategoriler üzerinden değil; gündelik dilde "tekinsiz" olarak adlandırılan deneyimlerden hareketle analiz ediyor. Metin, özellikle flört ile taciz arasındaki ayrımı yalnızca rıza meselesine indirgemedi, bu iki ilişki kipinin zamansal yapıları, yönelimsellikleri ve eyleyicilik biçimleri üzerinden nasıl farklılaştığını açığa çıkarıyor; böylece tacizcilerin sıklıkla başvurduğu "sadece flört ediyordum" savunusunun fenomenolojik zeminini çözüyor. Aynı zamanda Mann, kahramanlık ile müttefiklik arasında yaptığı ayrım aracılığıyla, erkekliğin kendisini kurtarıcı olarak kurmasının çoğu zaman "tekinsiz" deneyimlere ihtiyaç duyduğunu gösterirken, gerçek müttefikliğin ise bu iktidar ekonomisini yeniden üretmek yerine onu dönüştürmeyi gerektirdiğini ortaya koyuyor. Bu çeviri, Mann'in 2026 tarihli yeni önsözüyle birlikte yayımlanıyor. Yazar bu önsözde metnin bastırılmış bir öfke ve konuşamama hâlinde doğduğunu açıkça ifade ederken, aynı zamanda metnin kendi sınırlılıklarına -özellikle "tekinsizlik" kavramının ırk, sınıf ve tarihsel bağlamlar

içindeki farklı işleyişlerine- geri dönüp eleştirel biçimde bakıyor. Bu geri dönüş feminist felsefenin yalnızca eleştiren değil, kendi kavramlarını da riske atan ve zaman içinde dönüşen bir düşünme biçimi olduğuna işaret ediyor.

Sayımızın Araştırma Notu bölümünde ise “Felsefede Kadınların İzini Akademide Sürmek” başlıklı yazılarında Çiğdem Yazıcı, Gamze Keskin, Sare Öztürk ve Özgür Uçar, ortaklaşa yürüttükleri “Cumhuriyetin 100 Yılında Felsefede Kadınlar: Yükseköğretimdeki Felsefe Eğitim ve Araştırma Çalışmalarında Kadınların Varlığının Değerlendirilmesi” başlıklı araştırma projelerindeki temel sorularını, araştırma süreçlerini ve şimdiye kadar ulaştıkları bulguları değerlendiriyor. Araştırma notu, felsefe bölümlerindeki kadın akademisyenlerin karşı karşıya olduğu çeşitli eşitsizlik deneyimlerine, bölüm müfredatlarına ve yazılan tezlere dair şimdiye kadar ulaşılan bulguların kısa bir özetini sunarak kadınların akademideki varlığının feminist felsefe üzerindeki etkisini vurgulaması bakımından feminist felsefeye dair akademik çalışmaların ülkemizdeki güncel durumunu da gösteren somut bir örnek sunuyor.

Bu sayıda ayrıca 2025 yılı içinde yayınlanan iki önemli kitabın değerlendirmesine yer veriyoruz. Bunlardan ilki Judith Butler’ın *Kim Korkar Toplumsal Cinsiyetten?* adlı kitabı, diğeri ise *Feminist Teori ile Düşünmek: Kavramlar ve Tartışmalar*. K. Melis Kaymak, Butler’ın toplumsal cinsiyet karşıtı küresel hareketleri sağ otoriter siyasetin korku ve fantazma üretimi üzerinden analiz ettiğini hatırlatarak başlıyor. Butler bu kitapta, toplumsal cinsiyetin gerçek bir tehdit olmaktan ziyade ekonomik kriz, savaş ve güvencesizlik gibi yapısal sorunların üzerini örten bir günah keçisine dönüştürüldüğünü gösterir. Dahası, farklı coğrafyalardaki sağ aktörlerin söylemsel ortaklaşmasını açığa çıkararak bu hareketi faşizan bir siyasal proje olarak konumlandığına da altını çizer. Kitap, trans dışlayıcı feminist söylemlerin sağcı ve otoriter ideolojilerle kurduğu tehlikeli yakınlığa eleştirel bir dikkat çeker. Butler, bedeni hem maddi hem toplumsal bir oluşum olarak düşünerek toplumsal cinsiyeti temel bir yaşama ve nefes alma alanı olarak savunur. Sonuç olarak eser, toplumsal cinsiyet mücadelesini demokrasi, ifade özgürlüğü ve küresel dayanışma için vazgeçilmez bir politik hat olarak yeniden tanımlar.

Simge Zeynep Deniz, Emine Erdoğan ve Demet Gülçiçek'in derlediği Feminist Teori ile Düşünmek: Kavramlar ve Tartışmalar isimli kitabın feminist teoriyi yaşamdan kopuk bir soyutlama olarak değil, gündelik deneyimle iç içe bir düşünme pratiği olarak ele alan kapsamlı bir çalışma olduğunu belirtiyor. Kitap, teorinin “soğuk” ve erişilmez olduğu fikrine karşı, feminist kavramların acıyı anlamlandırılan, bağ kuran ve onarıcı bir dil sunduğunu vurguladığının altını çiziyor. Üç bölümden oluşan eser, Deniz'e göre, feminist teorinin politik müdahalelerini, temel kavramlarını ve güncel açılımlarını Türkiye bağlamını gözeterek sistematik biçimde tartışmaktadır. Ataerki, kesişimsellik, kuir, erkeklik, performatiflik ve duygulanım gibi kavramlar hem tarihsel hem de yerel örneklerle anlaşılır kılınırken, kitap akademik derinliği koruyarak geniş bir okur kitlesine seslenmektedir. Deniz'e göre kitap ayrıca feminist teoriyi yalnızca bir uzmanlık alanı değil, birlikte düşünme ve çoğalma alanı olarak sunar. Bu yönüyle eser, Türkiye'den feminist teori üzerine düşünen akademisyenlerin katkısıyla, literatürde önemli bir boşluğu dolduran temel bir başvuru kaynağı niteliği taşır.

Bu sayının söyleşi bölümü, feminist felsefenin bugün etik, politik, yöntem ve kurumsal konumlanış bakımından hangi gerilimler etrafında şekillendiğini görünür kılıyor. Hülya Şimge Türkiye bağlamında feminist felsefenin kurumsal kırılmasını, görünmez emek yüklerini ve disiplinlerarası konumunu ele alarak alanın dününü ve bugününü birlikte düşünmeye davet ediyor. Linda Martín Alcoff, feminist felsefenin toplumsal hareketlerle kurduğu ilişkinin, felsefenin soyutlama biçimlerini, evrensellik iddialarını ve meşruiyet normlarını nasıl dönüştürdüğünü vurguluyor. Quill R. Kukla, feminizmi özcü özne arayışlarından uzaklaştırarak baskı karşıtı dayanışma, haz ve yaşamı sürdürme pratikleri etrafında yeniden konumlandırmayı öneriyor. Shay Welch, feminist politikanın etik ideallerden arındırılmış bir stratejiye indirgenmesine karşı çıkararak, çatışmayı ve kırılmasını içeren “kusurlu koalisyon” fikrini feminist felsefenin geleceği için merkezi bir imkân olarak tartışıyor.

Sümeyye Yılmaz Emin, “Feminist Fenomenolojide Bedenlenme” başlıklı tez tanıtım metninde sayımızın çeşitli felsefe ekollerinin feminist felsefe açısından dönüştürülmesi ve

yorumlanması hedefine çok uygun düşen bir şekilde fenomenolojideki bedenlenme tartışmalarını feminist teori ile buluşturuyor. Emin'in 2024 yılında savunulan tez çalışması Husserl ile Merleau-Ponty arasındaki beden tartışmasının Simone de Beauvoir'da feminist felsefe açısından nasıl yorumlandığını ve bu yorumun feminist fenomenolojideki güncel bedenlenme tartışmalarını nasıl etkilediğini ortaya koyarak, bedenin doğalcı ve özcü açıklamalarla kavranamayacağını; bedenlenmenin deneyim içinde, normatif yapılar ve iktidar ilişkileriyle iç içe geçmiş bir ifade süreci olduğunu gösteriyor. Emin'in tez tanıtım bölümünde yer verdiğimiz araştırması feminist fenomenolojik bir perspektifle beden ontolojisi yapmanın eleştirel bir örneğini sunuyor.

Feminist felsefenin kuir kuramla kesişimleri, bu sayıda zaman kavramı üzerinden özellikle görünür kılınıyor. Kuir teori ve sinema çalışmaları, heteronormatif ve üreme odaklı zaman rejimlerinin bedenleri, ilişkileri ve yaşam anlatılarını nasıl düzenlediğini sorgulamak için önemli bir imkân sunuyor. Robin Konuk'un 2024 yılında savunduğu "Sinemada Kuir Zamansallık: Zamanın Biyoiktidari Analizi" başlıklı tezinin tanıtımı, bu rejimlerin kuir yaşamları nasıl şekillendirdiğini; kuir zamansallığın ise bu düzenlemelere karşı nasıl bir direnç ve tahayyül imkânı açtığını tartışıyor. *I Saw the TV Glow* (2024) ve *All of Us Strangers* (2023) filmlerinin analizleri aracılığıyla zaman, yalnızca baskının bir aracı olarak değil; anlatı, bakım ve umut üzerinden yeniden ilişki kurulabilecek bir boyut olarak ele alınıyor.

Bu sayının son yazısı, "Feminizmin Patikalarında Filizlenen Eller" başlığıyla, feminist teori ve sanatı eserlerinde birleştiren ressam-akademisyen Eda Gecikmez'den. Gecikmez, sanatsal pratiğini feminist teori, kişisel deneyim ve kolektif mücadele hatları üzerinden izleyen bir düşünme ve hatırlama alanı açıyor. Gecikmez, beden ve mekânı iktidar ilişkilerinin kurulduğu ve dönüştürülebileceği politik alanlar olarak ele alırken, kolajdan performansa uzanan üretimlerini bir karşı-arşiv ve eylem biçimi olarak konumlandırıyor. Metin, sanatçının çocukluk deneyimlerinden akademik formasyonuna, feminist kolektif pratiklerden güncel sanat alanındaki cinsiyetçi yapılarla yüzleşmeye uzanan bir hattı görünür kılıyor. Kentsel

dönüşüm, beden politikaları ve insan sonrası düşünce sanatçının işlerinde iç içe geçen temel izleklere dönüşüyor. “Kök ve Temel” sergisi odağında ise beden-coğrafya kavramı aracılığıyla hafıza, direniş ve ortak yaşam imgelerini birbirine yamalanıyor. Yazı, feminist sanatın yalnızca temsil değil, dayanışma, onarım ve birlikte düşünme imkânları üreten canlı bir pratik olduğunu güçlü biçimde ortaya koyuyor.

Toplumsal cinsiyet ve cinsel kimlik üzerine tartışmaların etrafında örgütlenen ideolojilerin bedenleri ve toplulukları biçimlendirmeye çalıştığı, feminizmin felsefe ve diğer alanlarda belki de düşünce tarihinde hiç olmadığı kadar etkili hale geldiği bugünlerde “feminist felsefe” sayısının ülkemizdeki akademik tartışmalara katkı sunacağını umuyoruz. Bu sayıda yer alan tüm yazarlara özgün çalışmaları için, hakemlere titiz incelemeleri için, çevirmenlere yurtdışındaki tartışmaları Türkçeye taşımamızdaki yardımları için, söyleşilerimize katılan düşünürlere özenli yanıtları için ve son olarak Feminist Tahayyül yayın kuruluna bu önemli temanın editörlüğüne bizi davet ettikleri, Demet Gülçiçek ve Emine Erdoğan’a süreç boyunca gösterdikleri destek için çok teşekkür ederiz. Feminizm bir hareket olarak yüzyılımızı dönüştürmeye devam ederken feminist düşünce de ilk olarak felsefenin içinden geçip felsefeyi dönüştürdü. Dileriz “feminist felsefe” sayısı da feminist düşüncenin felsefe alanındaki ağırlığını artıracak yeni ilhamlar sunar. İyi okumalar!